

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 11 czerwca 2012 r.

DOLiS/DEC-532/12/36276, 36277

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) oraz art. 12 pkt 2 i art. 22 w związku z art. 3a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pana B. W., o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 6 marca 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-191/12/14312,14320) umarzającą postępowanie w sprawie jego skargi dotyczącej przetwarzania jego danych osobowych przez Pana W. W. prowadzącego Kancelarię Notarialną,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych w dniu [...] listopada 2011 r. wpłynęła skarga Pana B. W. zwanego dalej również Skarżącym, dotycząca przetwarzania jego danych osobowych przez Pana W. W. prowadzącego Kancelarię Notarialną. W jej treści Skarżący wskazał, iż cyt.: „(...) w dniu [...] listopada skontaktował się ze mną telefonicznie Pan W. W., o którym wiem, iż prowadzi kancelarię notarialną w K. Nadmieniam, iż nigdy w tej kancelarii nie dokonywałem żadnych czynności z udziałem tego notariusza. W trakcie rozmowy, która miała prywatny charakter, W. W. posługiwał się precyzyjnymi danymi osobowymi, zarówno moimi jak i mojej żony A. W.. Dane te obejmowały miejsce mojego zatrudnienia, stan cywilny mojej żony oraz mój, imiona rodziców, nazwisko panieńskie żony, wiek oraz wielkość, położenie i numerację działki stanowiącej naszą własność. Dane te były precyzyjne i według mnie mogły zostać jedynie udostępnione poprzez nieuprawnione skorzystanie z bazy PESEL. (...)”.

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił, co następuje.

- 1) W dniu [...] listopada 2011 r. ze Skarżącym skontaktował się telefonicznie Pan W. W. W trakcie tej rozmowy, która jak to określił Skarżący cyt.: „(...) miała prywatny charakter (...)” Pan W. W. posługiwał się jego precyzyjnymi danymi osobowymi.
- 2) Pan W. W. wyjaśnił, iż faktycznie prowadzi Kancelarię Notarialną w K., jednakże Pan B. W. oraz jego żona A. nigdy nie wykonywali z jego udziałem żadnych czynności notarialnych w jego kancelarii. Cyt.: „(...) Prowadzone przeze mnie repertoria oraz skorowidze alfabetyczne nie zawierają żadnych danych tych osób. Osobiście nie znam tych osób. (...)”. Potwierdził natomiast cyt.: „(...) że w dniu [...] listopada 2011 r. telefonicznie rozmawiałem z B. W. oraz dwukrotnie [...] i [...] listopada 2011 r. telefonicznie rozmawiałem z Panią A. W. Moje zainteresowanie osobą B. W. spowodowane było względami czysto osobistymi, albowiem powziąłem podejrzenie, że moją żonę Ag. W. łączą lub łączyły z tym panem stosunki o charakterze intymnym (...)”. W dalszej części swoich wyjaśnień Pan W. W. skrupulatnie wyjaśnił jak krok po kroku korzystając jedynie z Internetu pozyskał dane osobowe Skarżącego, a także iż cyt.: „(...) informacje na temat skarżącego przechowywałem w formie odręcznych prywatnych zapisek oraz w postaci odpisu z KRS, który załączam. Księgę wieczystą wydrukowałem przy sporządzaniu niniejszego pisma ze strony internetowej ekw.ms.gov.pl (...)”.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał decyzję administracyjną z dnia 6 marca 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-191/12/14312,14320), mocą której umorzył postępowanie w przedmiotowej sprawie.

W dniu [...] marca 2012 r. (w ustawowym terminie) do Biura GIODO wpłynął wniosek Skarżącego o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej ww. decyzją. Skarżący wniósł o cyt.: „(...) weryfikację czy Starostwo powiatowe w W., z zachowaniem zapisów w/w Ustawy [ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne »Dz. U. z 2012 r., Nr 193, poz. 1287«] i Rozporządzenia [Rozporządzenie Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa w sprawie ewidencji gruntów i budynków z dnia 29 marca 2011 r. »Dz. U. Nr 38, poz. 454«] udzielało W. W. lub innej osobie informacji dotyczącej numeru księgi wieczystej względnie czy uzyskanie tego numeru nie nastąpiło poprzez nieuprawnione skorzystanie z innej bazy danych, w szczególności Centralnej Informacji Ksiąg Wieczystych, która również zawiera informację o numerze księgi wieczystej (...)”. Skarżący podniósł również, że cyt.: „(...) uzyskanie dostępu »przeglądanie księgi wieczystej« możliwe jest wyłącznie po wprowadzeniu kompletnego numeru księgi wieczystej (...) numer księgi wieczystej nie jest więc informacją ogólnie dostępną (...) W. W. znał numerację działki stanowiącej moją współwłasność oraz numer księgi wieczystej »co sam przyznał«, z czego wnoszę, iż uzyskał on taką informację w Starostwie Powiatowym w W. (...)”.

Po powtórny rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji Generalnego Inspektora z dnia 6 marca 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-191/12/14312,14320) jest prawidłowe.

Generalny Inspektor podtrzymuje stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji, iż przepis art. 3a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą stanowi, iż przepisów ustawy nie stosuje się do osób fizycznych, które przetwarzają dane wyłącznie w celach osobistych i domowych. Przez cel osobisty rozumie się przetwarzanie danych na własny użytek, nie w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, działanie nieprzynoszące jakichkolwiek korzyści majątkowych. W literaturze przedmiotu za najbardziej typowe przykłady przetwarzania danych osobowych w celach osobistych wskazuje się cyt.: „(...) gromadzenie danych w osobistych notatnikach, notebookach i domowych komputerach. Jeżeli te warunki dotyczące celu przetwarzania danych są spełnione, to nie ma istotnego znaczenia, czy zbieranie, przetwarzanie dokonywane jest «osobiście» czy przez inną osobę. Nie ma również znaczenia sposób pozyskania danych oraz ich rodzaj, np. czy są to dane sensytywne. (...)” (J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz: Ochrona danych osobowych. Komentarz, Kraków 2007, s. 330).

W szczególności ponownie należy wskazać na fakt, że w związku z zaistniałymi okolicznościami faktycznymi i prawnymi postępowanie należało umorzyć. Materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie wykazał bowiem, że Pan W. W. pozyskał i przetwarzał dane osobowe Skarżącego jedynie w celach osobistych w rozumieniu art. 3a ust. 1 pkt 1 ustawy. W udzielonych Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych wyjaśnieniach oświadczył on bowiem, iż cyt.: „(...) moje zainteresowanie osobą B. W. spowodowane było względami czysto osobistymi (...)”, natomiast informacje na jego temat przechowywał w formie odręcznych notatek. Również sam Skarżący w treści swojej skargi wskazał, że przedmiotowa rozmowa telefoniczna, która miała miejsce w dniu [...] listopada 2011 r. cyt.: „(...) miała charakter prywatny (...)” oraz że „(...) nigdy nie przekazywałem swoich danych W. W., zarówno w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, jak i prywatnie. Nie jest on więc administratorem moich danych (...)”.

Tytułem uzupełnienia nadmienić należy, że w wniosek Skarżącego o cyt.: „(...) weryfikację czy Starostwo powiatowe w W., z zachowaniem zapisów w/w Ustawy [ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne »Dz. U. z 2012 r., Nr 193, poz. 1287«] i Rozporządzenia [Rozporządzenie Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa w sprawie ewidencji gruntów i budynków z dnia 29 marca 2011 r. »Dz. U. Nr 38, poz. 454«] udzielało W. W. lub innej osobie informacji dotyczącej numeru księgi wieczystej względnie czy uzyskanie tego numeru nie nastąpiło poprzez nieuprawnione skorzystanie z innej bazy danych, w szczególności Centralnej Informacji Ksiąg Wieczystych, która również zawiera informację o numerze księgi wieczystej (...)” nie może być uwzględniony w niniejszej sprawie. Na tym etapie przedmiotowego postępowania (tj. po rozstrzygnięciu sprawy decyzją administracyjną) rozszerzenie jego zakresu przedmiotowego i podmiotowego jest niedopuszczalne. Respektując zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, na skutek wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zobligowany jest do ponownego rozpatrzenia tej samej (zarówno w aspekcie podmiotowym, jak i przedmiotowym) sprawy, która była przedmiotem jego rozpoznania w ramach postępowania w pierwszej instancji. Również w literaturze przedmiotu podkreśla się, że cyt.: „(...) zakres rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej decyzją odwoławczą wyznaczony jest zakresem rozstrzygnięcia sprawy decyzją organu I instancji. Organ odwoławczy nie może zmieniać rodzaju sprawy, a zatem w postępowaniu odwoławczym może być rozpoznana i rozstrzygnięta wyłącznie tożsama pod względem podmiotowym i przedmiotowym sprawa (...)” (B. Adamiak, J. Borkowski: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz., 7 wydanie,

Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2005, s. 599 i nast.). Rozszerzenie zakresu podmiotowego lub przedmiotowego sprawy na etapie postępowania zainicjowanego wnioskiem o jej ponowne rozpatrzenie oznaczałoby naruszenie zasady dwuinstancyjności rozpoznania i rozstrzygnięcia tożsamej sprawy, co stanowiłoby z kolei istotne naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), zwanej dalej Kpa.

W zaskarżonej decyzji prawidłowo wskazano, że w myśl art. 105 § 1 Kpa organ administracji wydaje decyzję o umorzeniu postępowania, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe. Takie stanowisko organu znajduje również odzwierciedlenie w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego. Warto podkreślić wyrok z dnia 27 czerwca 1997 r. (I SA/Wr 871/96) NSA – Ośrodka Zamiejscowego we Wrocławiu, w którym wskazano, że cyt.: „(...) z bezprzedmiotowością postępowania mamy bowiem do czynienia wówczas, gdy w sposób oczywisty organ stwierdzi brak podstaw prawnych i faktycznych do merytorycznego rozpatrzenia sprawy. Oznacza to, że wszystkie elementy badanego stanu prawnego i faktycznego są tego rodzaju, że niepotrzebne jest postępowanie mające na celu wyjaśnienie wszystkich tych okoliczności w sprawie. (...)”. Takie samo stanowisko zostało przedstawione w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego – Ośrodek Zamiejscowy w Łodzi z dnia 18 kwietnia 1995 r. (SA/Łd 2424/94). W doktrynie podkreśla się w szczególności, że przedmiot postępowania wiąże się ze stosowaniem przez organ publiczny przepisów materialnego prawa administracyjnego i przyjmuje się, iż bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi art. 105 § 1 Kpa ma miejsce, gdy brak jest któregoś elementów materialnego stosunku prawnego (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, C.H.Beck, Warszawa 2000, s. 428).

Po dokonaniu ponownej analizy materiału dowodowego zebranego w sprawie oraz w tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w decyzji administracyjnej z dnia 6 marca 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-191/12/14312,14320).

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).